

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 225/24
27.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: др Миодрага Мајића, председника већа, Драгана Ћесаровића, Драгољуба Албијанића, Душана Агатоновића и Раше Јанковића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Мијушковић Стошић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Љубомира Чимбуровића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К бр. 593/22 од 06.12.2023. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 27.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Љубомира Чимбуровића, а пресуда Вишег суда у Београду К бр. 593/22 од 06.12.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 593/22 од 06.12.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, па га је суд за извршено кривично дело применом чланова 45, 54 и 63 КЗ осудио на казну затвора у трајању од двадесет година, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 09.06.2022. године, који може трајати до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Оштећени ББ и ВВ су у смислу члана 258 став 4 ЗКП за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу, а оптужени је обавезан да им плати трошкове поступка које су током поступка имали за ангажовање пуномоћника адвоката Миодрага Радојковића у укупном износу од 637.875,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оптужни је обавезан да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Београду да плати износ од 416.933,92 динара и Вишем суду у Београду износ од 24.868,80 динара, све у року од 15 дана од правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду Вишег суда у Београду 7К бр. 593/22 од 06.12.2023. године, тако што ће окривљеном АА изрећи казну доживотног затвора.

-бранилац окривљеног АА, адвокат Љубомир Чимбуровић, због погрешно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног законика и због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду Вишег суда у Београду К бр. 593/23 од 06.12.2023. године, тако што ће применом члана 455 тачка 3 ЗКП усвојити жалбу, укинути првостепену пресуду и упутити предмет првостепеном суду на поновно суђење или усвојити жалбу и преиначити првостепену пресуду тако што ће окривљеном изрећи блажу казну применом члана 451 став 1 ЗКП.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж бр. 241/24 од 29.02.2024. године предложио да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктж бр. 466/22 од 26.01.2024. године, против пресуде Вишег суда у Београду 7К бр. 593/22 од 06.12.2023. године, усвоји као основана, побијана пресуда преиначи и окривљеном АА због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ изрекне доживотни затвор, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Љубомира Чимбуровића одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, изјављеним жалбама и предлогом јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду датим у наведеном поднеску, па је, након што је првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда, тако што се истиче да је након оцене изведених доказа суд извео погрешан закључак о извесности постојања чињеница које оправдавају осуду окривљеног за кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ. С тим у вези, наводи се да суд није узео у обзир појашњење налаза и мишљења вештака др Бојане Кеџман на главном претресу дана 26.04.2022. године у вези немогућности сећања окривљеног о догађају да је са психијатријског аспекта несећање окривљеног психогено несећање, а које је најчешће тотално, као код окривљеног, чиме се потврђује да окривљени током поступка није

избегавао изношење чињеница у вези догађаја, већ да није био у могућности да детаљно појашњење свих чињеница које су догађај узроковале. Осим тога, бранилац окривљеног је у жалби указао да из исказа сведока који су се изјашњавали о личности окривљеног произлази да је окривљени личност благе нарави, без изазивања било каквих конфликта, човек који је спреман сваком да помогне и који са свима има другарски и људски однос, у прилог чему говори и допунско мишљење вештака неуропсихијатра др Бојане Кеџман у ком је наведено да је окривљени “без испољавања тенденције ка доминацији и агресивном конфронтирању ставова”, због чега се поставља питање узрока који су утицали да окривљени изврши кривично дело, а што је суд морао узети у обзир и приликом изрицања кривичне санкције. Осим тога, у изјављеној жалби првостепена пресуда се побија и због повреде кривичног закона, тако што се истиче да су окривљени и оштећена дужи временски период живели заједно и да су остали у партнерским односима до догађаја, што указује да су били ванбрачни партнери, а што је потврђено и исказом сведока ГГ, због чега је суд окривљеног требало да осуди због кривичног дела из члана 114 став 1 тачка 10 КЗ.

Међутим, Апелациони суд у Београду је овакве жалбене наводе браниоца окривљеног оценио као неосноване, налазећи да је првостепени суд на основу свих изведених доказа наведених у образложењу пресуде, које је детаљно ценио како појединачно, тако и у својој међусобној вези, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, да је на исто правилно применио кривични закон, као и да је о свим чињеницама које су биле предмет доказивања навео јасне, довољне, уверљиве и аргументоване разлоге.

Правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног да се у време критичног догађаја налазио у алкохолисаном стању и да се истог не сећа и, с тим у вези, прихватио налаз и мишљење вештака, као и изјашњење вештака др Бојане Кеџман на главном претресу да се окривљени у време извршења кривичног дела налазио у стању алкохолне опијености, услед ког је био у стању смањене урачунљивости, али не битно, као и да се код окривљеног ради о психогеном несећању које настаје као последица психолошких механизма одбране и неприхватања непријатних садржаја који су страни особи која се не сећа, а које је најчешће тотално, као што је случај код окривљеног.

Имајући на уму наведено, правилно је првостепени суд чињенице да је окривљени лишио живота покојну оштећену у њеном дворишту са двадесет једним убомом ножем, на начин описан у диспозитиву првостепене пресуде, утврдио на основу осталих изведених доказа, и то из исказа сведока ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ, од којих је свако видео по неки сегмент критичног догађаја, а оптужени је затечен на лицу места поред покојне, са ножем у рукама, којим се убадао и који му је сведок ЖЖ избио из руке, након чега је он био у болници због повреда које је сам себи нанео, а што је све у складу и са обављеним ДНК вештачењем, при чему ни окривљени није спорио да је лишио живота покојну ЗЗ и навео је да му је жао што се то десило и да се каје ако је то учинио, али да се не сећа.

Истовремено, првостепени суд правилно није прихватио одбрану окривљеног у делу у ком је навео да је и даље живео у ванбрачној заједници са покојном оштећеном, јер је његова одбрана у том делу у супротности са осталим изведеним доказима и дата

у циљу умањења сопствене кривице, имајући на уму да из исказа испитаних сведока ИИ, ЈЈ, ББ, ВВ, ГГ и КК произлази да су окривљени и оштећена били у ванбрачној заједници, да су живели у кући окривљеног у којој је живела и његова мајка ИИ, да је са њима живела и ћерка оштећене ВВ, али да су у неком моменту прекинули ванбрачну заједницу и да је оштећена са ћерком отишла да живи у кућу својих родитеља, с тим што су након неког времена наставили да се виђају, али да више нису живели заједно.

Такође, супротно наводима жалбе браниоца окривљеног, правилно је закључио првостепени суд да је мотив лишења живота оштећене био раскид везе и ступање оштећене у другу везу. С тим у вези, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног ни у делу у ком је навео да у време критичног догађаја није био у свађи са оштећеном, с обзиром да је оповргнута исказом сведока ВВ, ћерке оштећене, која је на главном претресу описала свађу окривљеног и оштећене у уторак пре критичног догађаја када је окривљени припит дошао у кућу у којој је живела њена мајка, исказом сведока ЖЖ који је изјавио да га је у уторак звала оштећена и рекла му да има проблеме са емотивним партнером који долази код ње и малтретира је, због чега јој је рекао да то пријави полицији, затим исказом сведока ЛЛ који је потврдио да је оштећена била у полицији, али да ништа није предузето јер га није пријавила због претњи, већ због слања љубавних порука, исказом сведока КК који је навео да је био код оштећене у јутарњим часовима пре критичног догађаја и да му се жалила да има проблеме са окривљеним, као и да је раскинула са њим неколико дана раније, што он није хтео да прихвати, при чему је из њене приче схватио да није више хтела да буде са окривљеним јер је ступила у везу са другим, а да му је и окривљени неколико дана пре критичног догађаја рекао да је чуо да оштећена има другу везу, што он не може да прихвати, као и исказом сведока ИИ, мајке окривљеног која је изјавила да се окривљени претходно свађао преко телефона са оштећеном. У прилог закључку првостепеног суда о мотиву за лишење живота оштећене говоре и карактеристике личности окривљеног утврђене у налазу и мишљењу вештака у ком је наведено да истог карактерише лака повредљивост осећања, снижена фрустарциона толеранција и склоност препуштању тренутним расположењима, што може да се одрази на дестабилизацију партнерских релација у комплексним ситуацијама, а да код њега постоји и потреба за емоционалном и социјалном прихваћеношћу, чији изостанак може да испољи продужену обраду фрустрирајућих ситуација, при чему злоупотреба алкохола може да изазове интензивирање и кумулацију анксиозности са потенцијалом за диспозицију за неодмерене и непромишљене реакције, односно да је под дејством алкохола могао да испољи импулсивно и агресивно понашање.

Осим тога, приликом оцене изведених доказа првостепени суд је имао на уму чињенице на које се указује у изјављеној жалби браниоца окривљеног да су сви сведоци сагласно тврдили да окривљени није био агресиван и да се никада ни са ким није сукобио, као и да из извештаја Центра за социјални рад произлази да га оштећена није пријављивала за насиље у породици, а да се она налазила у евиденцији Центра због поремећених односа са члановима своје породице, као и да су према окривљеном биле изрицане хитне мере забране приласка у току 2019. године у односу на његову бившу супругу у поступку развода, али је правилно нашао да наведене чињенице нису од утицаја на кривицу окривљеног у односу на кривично дело за које је у предметном поступку оглашен кривим.

Имајући на уму да је на основу изведених доказа утврђено да је окривљени критичном приликом био у стању смањене урачунљивости до степена битног, али не битно, да је превалио раздаљину од једног до два километра од своје куће до куће покојне, да је са собом понео нож дужине сечива 15 цм којим је знао да може нанети тешке и смртоносне повреде и да је њим у кратком временском периоду оштећеној нанео укупно двадесет једну убодину и секотину док је била у неком од лежећих положаја, да јој је поред тога нанео ударце у пределу бутина, да јој је, између осталог, био пресечен душник, да је неколико минута до губитка свести трпела болове највишег могућег интензитета и да је постојао и страх од смрти, правилно је закључио првостепени суд да је окривљени оштећену лишио живота на свиреп начин, па да су се у његовим радњама стекли сви субјективни и објективни елементи кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, с обзиром да је, дакле, оштећеној наносио тешке и сувишне патње које превазилазе физичке и психичке болове при обичном убиству, при чему је окривљени био свестан да она пати приликом наношења повреда, али да није исказао према њој никакво осећање сажаљења или самилост.

Притом, правилно суд није прихватио наводе одбране да се ради о кривичном делу тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 10 КЗ, јер током поступка није утврђено да је оштећена члан породице окривљеног и да ју је претходно злостављао, због чега се у његовим радњама не стичу битна обележја наведеног кривичног дела.

Побијајући првостепену пресуду због одлуке о кривичној санкцији, бранилац окривљеног је истакао да окривљени никада није био осуђиван, да је благе нарави, да није био агресиван, за разлику од покојне ЗЗ која је, према извештају Центра за социјални рад, евидентирана као особа са поремећеним односима са члановима најближе породице, којој су изрицане мере забране приласка тим лицима, о чему говоре и изјаве најближих чланова њене породице, као и да окривљени није имао никакав план да лиши живота сада покојну ЗЗ, већ да је то било тренутно стање, при чему је изразио искрено кајање и жал за особом коју је лишио живота.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је суд приликом одмеравања дужине трајања казне затвора превелик значај дао олакшавајућим околностима, а да је у недовољној мери ценио отежавајуће околности на страни окривљеног, па да је, с обзиром на околности под којима је дошло до извршења кривичног дела, морао окривљеном изрећи строжију кривичну санкцију. С тим у вези, наводи се да је суд неоправдано узео неосуђиваност окривљеног при одмеравању казне као олакшавајућу околност, имајући у виду да је обавеза сваког грађанина поштовање уставности и законитости, као и будући да неосуђиваност учиниоца не чини кривично дело мање друштвено опасним. Такође се истиче да је упитно коректно држање окривљеног пред судом, будући да током поступка није признао извршење кривичног дела у потпуности, наводећи да се не сећа услед алкохолне опијености, што не треба прихватити. Осим тога, наводи се да је погрешно суд приликом одмеравања казне ценио да је окривљени разведен, отац двоје деце, од којих је једно малолетно, будући да је, с обзиром на његове године, могао да схвати да оваквим понашањем даје негативан пример деци, због чега је наведена околност требало да буде цењена као отежавајућа, а не као олакшавајућа. Даље се истиче да суд ни чињеницу која се односи на смањену урачунљивост, али не битно, није требало да цени као олакшавајућу околност, јер је у време извршења кривичног

дела окривљени био у стању алкохолне опијености у које је сам себе довео злоупотребом алкохола. Још се наводи да суд није у довољној мери ценио као отежавајућу околност да је окривљени приликом извршења кривичног дела испољио висок степен насиља, који знатно превазилази меру која је потребна за извршење кривичног дела, наневши оштећеној двадесет шест убодина и секотина у пределу врата, трупа и горњих удова, као и да је оштећена ЗЗ током задобијања повреда трпела бол високог интензитета у трајању од неколико минута, све до губитка свести због истицања веће количине крви из пресечних крвних судова и органа, те да суд као отежавајућу околност није ценио ни чињеницу да је наведено кривично дело вишеструко друштвено опасније, имајући у виду да је извршено на свиреп начин, дакле на начин који превазилази меру која је потребна за постојање кривичног дела. Имајући на уму степен кривичне одговорности окривљеног, друштвену опасност извршеног кривичног дела, а посебну свирепост са којом је окривљени поступао према оштећеној, као и последицу која је наступила, указано је да је неправилна првостепена одлука о кривичној санкцији, па да је окривљеном требало изрећи казну доживотног затвора јер се изреченом казном затвора у тако кратком трајању неће остварити општа сврха изрицања кривичне санкције, као и сврха кажњавања.

Међутим, испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду је нашао да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао на уму све околности прописане чланом 54 КЗ, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и да је истима дао адекватан значај. Наиме, правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио да није осуђиван, иако се ради о човеку у зрелој доби преко педесет година, да се коректно држао током поступка, да је разведен, отац двоје деце, од којих је једно малолетно и да је кривично дело извршио у стању смањене урачунљивости, али не битно, док је од отежавајућих околности нашао да су у његовим радњама садржани и елементи безобзирне освете као још једне квалификаторне околности истог кривичног дела.

Имајући на уму утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног, правилно га је првостепени суд због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ осудио на казну затвора у трајању од двадесет година, у коју му је применом члана 63 КЗ урачунао време проведено у притвору као у диспозитиву првостепене пресуде, истовремено налазећи да је казна доживотног затвора престога.

По мишљењу већа Апелационог суда у Београду, казном затвора у наведеном трајању у потпуности ће се остварити сврха кажњавања из члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, имајући на уму тежину извршеног кривичног дела, степен повреде заштићених друштвених вредности, степен кривице окривљеног и личност окривљеног.

С обзиром на наведене разлоге, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 457 ЗКП донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

Записничар
Јелена Мијушковић Стошић,с.р.

Председник већа – судија
др Миодраг Мајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић